ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది?

నవలారాణి నవలల నేపథ్యం

ఈ నవల వ్రాసేటప్పుడు నా వయసు 27 సంవత్సరాలు వుండి వుంటుంది. సహజంగా ఆ వయసులో వున్నవారు కొన్ని విషయాల్లోతీవ్రంగా స్పందించినట్లే నేనూ స్పందించేదాన్ని.ఈ నవల ప్రేరణకి మూల ధాతువు, దాదాపు నా వయసే వున్న ముగ్గురు ఇంజినీర్లు, ఒక డాక్టరు. వాళ్ళు స్నేహితులు, నిరుద్యోగులు. నలుగురూ కలిసి ఒకరోజు సాయంత్రం నన్ను చూడడానికి మా ఇంటికి వచ్చారు. అప్పటికే నేను సెక్రటరీ , జీవనతరంగాలు, మీనా లాంటి నవలలతోనూ మనుషులూ-మమతలూ, ఆత్మీయులు లాంటి సినిమాలతోనూ ఆంధ్రప్రదేశ్ అంతా అసంఖ్యాక అభిమాన పాఠకులతో పేరుప్రతిష్టలు పొందాను.

అందరూ ఏమిటీ సక్సెస్ అంటు కుతూహలంగా నన్ను చూడడానికి వచ్చినట్టే, ఈ నలుగురూ వచ్చారు. వాళ్ళు చదువులు పూర్తి అయి, వుద్యోగాలు లేక నిస్పృహతో వున్నారు. అప్పటికే పెళ్ళిళ్ళు అయి పిల్లలు కూడా వున్నారు. ఇద్దరు ఇంజినీర్స్-డాక్టరు భార్యా పిల్లలతో తల్లిదండ్రులమీద ఆధారపడితే , ఒక ఇంజినీర్ అత్త ,మామల మీద ఆధారపడ్డారు. వాళ్ళలో ఉద్యోగాలు పొందలేని నిస్సహాయత-నిస్పృహ బాగా కనిపిస్తోంది. అమెరికాలో తెలిసిన వాళ్ళున్నారట.అక్కడికి వెళ్ళిపోవడానికి ముమ్మరంగా ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. త్వరలోనే వెళ్ళిపోతారట. మా మధ్య సంభాషణ సీరియస్‌గా మారింది.

అప్పుడప్పుడే అమెరికాకి మన మేధావుల వలస మొదలైంది. అంతక్రితం రెండురోజుల క్రితం కూడా ఒకతను భార్యతో కలిసి వచ్చాడు. అతను అమెరికా వెళ్ళి పోతున్నాడు. స్థిరపడిన తరువాత వచ్చి భార్యని పిల్లల్ని తీసుకువెళ్తాడట. ఆవిడని కదిపితే కన్నీళ్ళు వచ్చేస్తున్నాయి. ఈ రోజు వీళ్ళు కూడా అదే చెబుతున్నారు. నేను కొంచెం ఎమోషనల్‌గానే ఇంజినీర్స్‌ని అడిగేసాను. "మీలాంటి సమర్థులు మంచివాళ్ళు ఇలా వెళ్ళిపోతే ఈ దేశం ఏం కావాలి? మా లాంటి వాళ్ళ గతేమిటి?"

వాళ్ళు చాలా సీరియస్ అయ్యారు. ఒకతనైతే చాలా ఎమోషనల్‌గా నాకు జవాబు ఇచ్చాడు. 'ముందు మనిషిగా బ్రతకాలి కదండీ! మేం కృంగిపోకుండా, పిచ్చివాళ్ళం అవకుండా మా భార్యలు ఆత్మహత్యలు గురించి ఆలోచించకుండా వుండాలి. మేం ఆకలికి నకనకలాడకుండ బ్రతికినప్పుడే ఇంక దేని గురించైనా ఆలోచించగలం. ఈ దేశాన్ని మేం రక్షించు కోవాలి నిజమే!కానీ మమ్మల్ని రక్షించుకోవాల్సిన బాధ్యత యీ దేశానికి కూడా వుంది కదా! నేను ఉద్యోగానికి అప్లైచేశాను. వస్తుందని, మా కష్టాలు తీరుతాయి అని చాలా ఆశపడ్డాను. నాకు రాలేదు. నాకంటే ఇన్ఫీరియర్ కాండిడేట్ రికమండేషన్‌తో వుద్యోగం కొట్టేసాడు.'

నేను జవాబు చెప్పలేకపోయాను. నాకు వారి ఆవేదన అర్థం అయింది. వాళ్ళని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. వారు కూడా నన్ను చూడలేదు. వీడ్కోలు తీసుకుంటుంటే మా మధ్య ఒక ఆత్మీయత బంధం ఏర్పడినట్టే అనిపించింది.

కొద్ది రోజుల తర్వాత ఇంకో సంఘటన జరిగింది.

ఒక పోలీసు ఉద్యోగి భార్య నా దగ్గరికి వచ్చింది. ఆమె భర్త డ్యూటీ ప్రాణంగా చేసే అతనే.

ఒకసారి జరిగిన గొడవల్లో మాబ్‌ని కంట్రోల్ చేయబోయి వాళ్ళచే తర్వాత దెబ్బలు తగిలి మరణించాడు. ఈమెకు మూడేళ్ళూ-ఏడాది గల ఇద్దరు పిల్లలు. తల్లిదండ్రులు లేరు. అత్తమామలు ఇంట్లోంచి తరిమివేసారు. ఒక ఫ్రెండ్ తాత్కాలికంగా ఆశ్రయమిచ్చింది. ఈమె నా పేరు విని ఆర్ధికసాయం ఏమైనా చేస్తానేమో అని వచ్చింది. వెంట వచ్చిన ఫ్రెండ్, ఆమె ఎంత అభిమానవతో చెప్పింది. కట్టుకోవటానికి సరైన చీరలుకూడా లేవు. నేను 200 రూపాయలు ఇచ్చాను. పాతవి కొన్ని చీరలు ఇచ్చాను. కానీ అది ఏ మూలకి? దరిద్రాగ్నిలో వున్న ఆమెకి నా సాయం ఒక నీటితుంపరంత కూడా కాదని నాకు తెలుసు.

నిస్పృహతో దేశం వదలి వెళ్ళిపోతున్న నలుగురు యువకులని, భర్త విధి నిర్వహణలో మరణిస్తే సరైన సహాయం అందక, ఆకలితో దరిద్రంతో మగ్గుతూ, ఇద్దరు పిల్లల్ని పెంచాల్సిన బాధ్యతతో నిస్సహాయురాలిగా వున్న యీ యువతిని చూసాను. అప్పటికే నా చుట్టూ సంఘంలో ఎంతోమంది స్వార్ధపరుల్ని , మౌనంగా చిత్రహింసలు పడే మంచివాళ్ళనీ చూసాను. అవీ ఇవీ కలబోసిన సంఘటనలతో, నాటు వేస్తే పెరిగిన చెట్టే ‘ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది‘.

ఈ నవల టైటిల్ వినగానే అందరూ నెగిటివ్ టైటిల్ అని నన్ను తూర్పార పట్టారు. వీరెవరూ నా నవలలో ఒక్కపేజీకూడా చదవలేదని నాకర్ధం అయింది. ఏ సాకు దొరుకుతుందా నన్ను విమర్శించుదామా అని డేగకళ్ళతో చూసే వర్గం. ఇందులో రెండు ఉత్తరాలు మీముందు ఉంచుతాను

ఇది రామకృష్ణ అనే అతను పుస్తకంలో హీరోయిన్ అయిన బిందుమాధవికి వ్రాస్తాడు.(పేజీ 279-280)

అక్కా,

నేను ఢిల్లీ నుంచి నిన్ననే తిరిగి వచ్చాను . బావగారు వుద్యోగం రిజైన్ చేసినట్టు, మీరంతా పల్లెటూరు వెళ్ళిపోయినట్టూ తెలిసింది.నేను చాలా ఆశ్చర్యపోయాను. బావగారు వుద్యోగం రిజైన్ చెయ్యడమా? ఇదేదో ప్రపంచపు వింతలా వుంది. నువ్వెలా వున్నావు? పిల్లలెలా వున్నారు ? నేను ఒక్కసారి వద్దామనుకున్నాను. కానీ టైమ్ లేకపోయింది అక్కా! నేను అమెరికా వెళ్ళిపోతున్నాను. బహుశా ఇప్పట్లో రానేమో! ఇక్కడ ఎంత ప్రయత్నించినా, నాకు ఉద్యోగమే దొరకలేదు. నాకు రీసెర్చి చేయాలని ఉంది.నాకు సిరులు-సంపదలు భోగాలు వద్దు. ఒక లేబొరేటరీ, దాంట్లో నాకు కావలసిన పరికరాలు, బస్ చాలు. యింతే! నేను,నా ప్రపంచంలో మునిగిపోగలను. ఒక ఫ్రెండ్ ద్వారా ప్రయత్నించాను. అమెరికాలో , నాకు ఉద్యోగంతో పాటు రీసెర్చి చేసే అవకాశం కూడా వారు కల్పిస్తారట. ఇక్కడ తింటానికి తిండే దొరకని నేను, రీసెర్చి చేయడమా!? మనదేశం విడిచి వెళ్ళటం నా కేమాత్రం యిష్టం లేదు. కానీ ఏం చెయ్యను. ఈ దేశంలో పస్తులు పడుకుని, అనామకంగా ఆకలి చావు చచ్చేకంటే, పరాయిదేశం వెళ్ళి, అక్కడ మంచి పేరు తెచ్చుకుని, ఫలానా రామకృష్ణ ఇండియన్ అంటూ మనదేశానికి ఒక అత్యుత్తమ గౌరవం తీసుకురావడం నయం కదూ! అందుకే వెళ్ళిపోతున్నాను అక్కా! నీకు తెలుసా? శశి హాస్పిటల్లో వున్నాడు . కిడ్నీస్ చెడిపోయినాయిట. వాడి ఆరోగ్యం బాగా పాడయిపోయింది. వాడు ఎంత తెలివిగలవాడు! చక్రవర్తి పిడికిలిలో బిగిసి సర్వనాశనం అయాడు . ఉజ్వల భవిష్యత్తు ఉందని, దేశానికి ఎంతో చేస్తాడని మనం అనుకున్న అతను కుక్క మూతిపిందెలా రాలిపోతున్నాడు. నీకు తెలుసా! రఫీ దుబాయ్ వెళ్ళి పోతున్నాడు . అక్కడా బాగుందిట. యిక తిరిగి రాడుట! జాన్ మిషనరీలో చేరి ఆఫ్రికా వెళ్ళిపోయాడు. ఏమిటో కాలేజీలో చదివేటప్పుడు కలిసి వుండి ఎన్నెన్నో సాధిద్దామని అనుకునే వాళ్ళం. ఇప్పుడు చెట్టుకో పిట్టలా విడిపోయాం.. అక్కా! వెంటనే జవాబు వ్రాయవూ! బావగారిని అడిగానట్టు చెప్పు. అమెరికా వెళ్ళి స్థిరపడ గానే, మొట్టమొదటి ఉత్తరం నీకే వ్రాస్తాను. రమని నేనే పెళ్ళి చేసుకుంటాను. వేరే సంబంధాలు చూడవద్దు. ఇట్లు

నీ

రామకృష్ణ

దానికి బిందుమాధవి వ్రాసిన జవాబు (పేజీ 281)

రామూ!

నువ్వు వ్రాసిన ఉత్తరం అందింది. నాకు సంతోషం కంటే, బాధే ఎక్కువగా అని పించింది. ఎందుకంటే నువ్వు వెళ్ళిపోతున్నావు!
నీకు కావల్సింది ఇక్కడ దొరకక, విసిగి, దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నావు! ఇలా మనదేశం నుంచి ఎందరో వెళ్ళిపోతున్నారు. నాకు మరీ మరీ అనిపిస్తోంది. సమర్థుల్ని ,మంచి వాళ్ళని, ఈ దేశం ఇలా దూరం చేసుకుంటోందేమిటి? ఎంతో మంది సైంటిస్టులు, ఎంతో మంది డాక్టర్లు, ప్రతిభ గలవారు ఈ దేశం వదిలి వెళ్ళిపోతుంటే ఇక్కడ అసమర్థతకి, అరాచకానికి పట్టాభిషేకం జరుగుతోంది! రామకృష్ణా నీలాంటి ప్రతిభావంతులు ఎప్పుడూ "ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది?" అని ప్రశ్నించుకోకండి! ఈ దేశానికి నేను ఏమి ఇవ్వగలను?" అని ఆ లోచన చేయండి. మీరు ఎన్ని అవకాశాలకోసం ఈ గడ్డని వదిలి వెళ్ళినా, మళ్ళీ తిరిగి రండి. ఎందుకంటే నాలాటి తోబుట్టువుల, తల్లుల , పిల్లల, వృద్ధుల నిశ్చింత , శాంతి మీలాంటి మంచివాళ్ళ మీద, సమర్థులమీదనే ఆధారపడి వుంది. మీరు విసిగి పోయి యీ దేశాన్ని స్వార్థపరుల చేతులకి అప్పగించకండి! ఇది నా అభ్యర్ధన! ఈ విన్నపం నా ఒక్క దానిదీ కాదు. నా లాంటి నిస్సహాయులైన అనేక వేలమంది అభ్యర్ధన ఇది..
రామకృష్ణా నువ్వు తిరిగి రా! తిరిగి రావటానికే వెళ్తున్నాని అనుకో! రమ నీ భార్యే! దాన్ని నీకు తగిన భార్యగా, ఉత్తమ గృహిణిగా నాకు చాతనైనంతగా తీర్చి దిద్దుతాను.

సకల ఆశీస్సులతో
నీ సోదరి
బిందుమాధవి

ఈ నవలలో హీరో ప్రభు నిజాయితీగల ఒక పోలీస్ ఆఫీసర్. ఇతని భార్య బిందుమాధవి హీరోయిన్. ఈమె రచయిత్రి.వీరిద్దరి అన్యోన్య దాంపత్యంతో, ప్రేమతో అల్లుకున్న పొదరిల్లు లాంటిది వారి కుటుంబం. రత్నాల్లాంటి ముగ్గురు పిల్లలు. వృత్తిపరంగా అతను కఠోరదీక్షగా భావించే అతని కర్తవ్యనిష్టకి, ప్రశాంతంగా వుండే అతని వ్యక్తిగత జీవితం ఎన్నో భయంకరమైన తుఫాన్లకి గురవుతుంది. భార్యాభర్తలిద్దరూ ఒకరిపట్ల ఒకరు పరస్పర నమ్మకంతో, ప్రేమతో, దేశం పట్ల వారి బాధ్యతతో, జీవితంలో ఎదురైన కష్టాలని మోసాలని, ఎలా తట్టుకుని నిలబడ్డారో వివరించే నవల యిది.

ఈ నవల స్వాతి మాసపత్రికలో సీరియల్‌గా వచ్చింది. ప్రారంభ సంచిక నుండే , చాలా బాగుందని , నా మొదటి నవలలకి, పూర్తిగా భిన్నంగా వుందని, ప్రశంసల జల్లు కురిపించారు. నాకు కొత్త పాఠక వర్గం చేరువయ్యారు.
దాదాపు నాలుగు దశాబ్దాల తర్వాత 'కౌముది' కోసం ప్రత్యేకంగా వ్రాస్తున్న యీ సిరీస్‌లో ఈ నవలని చేతుల్లోకి తీసుకుంటే చిత్రంగా, నా గుండెలు అప్పుడంత తీవ్రంగానూ స్పందించాయి. ఇన్ని సంవత్సరాలలో, రచనా వ్యాసంగంలో సుదీర్ఘమైన పయనంలో నేను చాలా ముందుకే వచ్చేసాను. కొన్ని కొన్ని నవలలు దాదాపుగా , వాటి యితివృత్తాలే తప్ప - వివరాలు గుర్తు రానంతగాఅయిపోతున్నాయి. ఈ నవల ఎవరైనా గుర్తు చేసినప్పుడల్లా నాకు నలుగురు ఇంజినీర్స్ - పోలీస్ భార్య - పిల్లలు వారే గుర్తుకు వస్తారు. వారిని గురించిన జ్ఞాపకాలే తప్ప, వారి ముఖాలు కూడా నాకు యిప్పుడు గుర్తు లేవు.

ప్రియ సోదరుల్లారా! మీరెక్కడున్నారో నాకు తెలియదు. బహుశా, మీకు కూడా నాలాగానే, ఈ జ్ఞాపకం చెదిరిపోయి వుండవచ్చు. సాయంత్రం మీతో జరిపిన ఈ సంభాషణ వల్ల ఒక మంచి నవలకి పునాది మీద్వారా మాకు లభించింది. మీకు మా మనఃపూర్వకమైన కృతజ్ఞతలు .

చాలా తక్కువమంది, చాలా మంచి నవల అని మెచ్చుకునే నవల యిది. నిజంగా, నాకు కీర్తికిరీటమే..

క్రిందటి సంవత్సరం, రాష్ట్ర ప్రభుత్వ సంగీత , నృత్య కళాశాల ప్రిన్సిపాల్ శ్రీమతి నెమలికంటి సువర్ణలత వారి కాలేజి వార్షికోత్సవానికి , నన్ను ముఖ్య అతిథిగా ఆహ్వానిస్తే వెళ్ళాను. నాతో బాటు , ప్రభుత్వ శాఖల్లో ఉన్నతాధికారులుగా వున్న ఒక ఐ.పి.ఎస్ ఆఫీసర్ , ఒక పోలీసు అధికారికూడా ప్రత్యేక అతిథులుగా వచ్చారు . ప్రోగ్రామ్స్ మధ్య - మళ్ళీ డాన్స్ ప్రోగ్రామ్ ప్రారంభం అయే విరామ సమయంలో సువర్ణలత గారు, తన ఛాంబర్‌లో మాకు టీ ఏర్పాటు చేసారు. అంతకుముందే మమ్మల్ని ఒకరిని ఒకరికి పరిచయం చేసారామె. మేం టీ

తాగుతుండగా పోలీస్ అధికారి, ఆయనకి 50 సం. వయసు వుండవచ్చు, ఆజానుబాహువు, ముఖం సీరియస్ గా వుంది.
ఆయన నా దగ్గరికి వచ్చారు. తగ్గు స్వరంలో "మీ ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది నవల చాలా ఇష్టం. నన్ను చాలా ఇన్‌స్పైర్ చేసింది" అన్నారు. నేను చకితురాలనయ్యాను. అందరూ ఎక్కువగా సెక్రటరీ, జీవన తరంగాలు, మీనా , కీర్తికిరీటాలు, ఆరాధన చెబుతుంటారు. ఆ క్షణంలో నాకు చాలా సంతోషంగా అనిపించింది. ఒక ఉన్నత పదవిలో వున్న ఒక పోలీసు అధికారి ఈ నవల గురించి ప్రస్తావించటం, అది తనని ఇన్‌స్పైర్ చేసిందని చెప్పటం, రచయిత్రిగా నాకూ అనిర్వచనీయమైన అనుభవమే..

రెండు వారాల క్రిందట యింకో సంఘటన జరిగింది. ఒక అమ్మాయి నా దగ్గరకి వచ్చింది. ఆమెకి నా నవలలు అన్నింటిలో 'అమర హృదయం', ' ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది' ఈ రెండూ చాలా ఇష్టంట. చాలా సార్లు చదివిందట. ఆ అమ్మాయికి ఇంకా పెళ్ళికాలేదు. ఎం.బి.ఎ పాసయిందిట. సాంప్రదాయం అయినపెళ్ళే చేసుకుంటుందిట! కానీ, తల్లి తండ్రులు ఎన్నిక చేసిన వ్యక్తిని కాదు, తను ఎన్నుకుని తల్లి దండ్రులకి చెప్పి వారిని ఒప్పించి చేసుకుంటుందిట! అమ్మాయిది సాధారణమైన రూపం. అయినా అసాధారణమైన వ్యక్తిత్వం వుందని, ఆమె కూర్చున్న తీరులో, ముఖంలో వెల్లి విరుస్తున్న చురుకుదనంలో నేను గ్రహించాను. నేను అందరు పెళ్ళికాని పిల్లల్ని అడిగి గినట్టే "ఎలాంటి అబ్బాయి కావాలని అనుకుంటున్నారు" అని అడిగాను .

" మీ ఈ దేశం మాకిచ్చిందిలో ప్రభులాంటి వాడు, పోలీసు డిపార్ట్‌మెంటులో వున్న వ్యక్తిని చేసుకుంటాను" అంది. నేను తెల్లబోయాను.

సహజంగా యీ మధ్య ఏ ఆడపిల్లని కదిపినా వెంటనే ఇంజినీరో, డాక్టరో కావాలంటున్నారు. ఈ అమ్మాయి పూర్తిగా భిన్నంగా వుంది. అమ్మాయి స్పష్టంగా చెప్పింది.
"మా వాళ్ళ కుటుంబాల్లో, చాలా మంది అమెరికాలో సెటిలయ్యారు. అక్కడనుంచీ నాకు చాలా మంచి సంబంధాలే వచ్చాయి. మా అమ్మా నాన్నలకి నేను ఇండియా వదిలి వెళ్ళనని ఖచ్చితంగా చెప్పాను. పోలీస్ డిపార్ట్‌మెంట్లో పనిచేయటానికి యిష్టపడే వ్యక్తి నాకు కావాలని కూడా చెప్పాను"

"ఎందుకని?" అడిగాను.
"మనదేశానికి వాళ్ళ అవసరం చాలా వుంది. అలాంటి నిజాయితీ గల ఆఫీసర్‌కి, జీవితంలో మనశ్శాంతి ఇచ్చే లైఫ్‌మేట్ గా వుండటం నాకు చాలా ఇష్టం. అంతేగాదు నాకు చిన్నప్పటి నుంచీ సోషల్ సర్వీస్ అంటే చాలా ఇష్టం. స్లమ్ ఏరియాస్‌లో పిల్లలకి చదువునేర్పుతాను. వాళ్ళందరినీ పెద్దయింతర్వాత పోలీస్ డిపార్ట్ మెంట్‌లో చేరే చదువులకి వెళ్ళాలని చెబుతాను. ఈ దేశంలో అసలు స్లమ్ ఏరియాస్ అనేవి వుండకూడదని నా ఆలోచన. అప్పుడే మనదేశం నిజంగా బాగుపడ్డట్టు.."

ఆ అమ్మాయిని నేను సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చూసాను. ఆ క్షణంలో అమ్మాయిని అక్కున చేర్చుకోవాలని నాకెంతగానో అని పించింది. ఆ అమ్మాయి వెళ్ళిపోయింది. తర్వాత కూడా నేను ఆమె గురించే ఆలోచించాను.

అమ్మాయికి స్వతహాగా స్థిరమైన అభిప్రాయాలున్నట్టున్నాయి. నా నవల బహుశా ఆమెకి తను చూడాలనుకున్న లక్ష్యానికి ఒక దర్పణం అయిందేమో..! నూతన తరంగా ఆవిర్భవిస్తున్న వాళ్ళలో ప్రతిభ వుంది. నిర్దుష్టమైన లక్షణాలున్నాయి. వీరు మౌనంగా దేశాన్ని అభివృద్ధి వైపు తప్పక తీసుకెళ్తారు. మేధావులు అయిన వీరి చేతుల్లో మనదేశం కళకళాలాడుతుంది అని నమ్మకం నాకు వీరిపట్ల కలుగుతోంది. ఈ తరం యువతీ యువకులు, నా నవలలు చదవడం, నన్ను వెతుక్కుంటూ రావటం, నాకు నిజంగా చాలా ఆనందంగా అనిపిస్తోంది.

నా 27 సంవత్సరాల వయసులో నేను "ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది?" వ్రాసినప్పుడు యువత నిస్పృహతో, ఉద్యోగాలవేటలో విదేశాలు వెళ్ళే వలస మొదలైంది. దాదాపు 40 సంవత్సరాల తర్వాత,ఇప్పుడు మనదేశ భవిష్యత్తు చిత్రపటం పూర్తి గా మారిపోయింది. యువతకి వారి ముంగిట్లోకే వచ్చి వాలుతున్న ఎన్నెన్నో అవకాశాలు, వారు ఎక్కడకీ భుక్తికోసం వెళ్ళనవసరం లేదు. వారి ప్రతిభనివెతుక్కుంటూ అవకాశాలు వచ్చి వారి మెడల్లో వరమాలలు వేస్తున్నాయి. నాలుగు దశాబ్దాలపాటు ఆరోగ్యంతో ఆయుర్దాయాలతో సలక్షణంగా

వున్న నేను ఈ మార్పుచూసి చాలా ఆనందపడుతున్నాను. నేను ఈ నవలలో రామకృష్ణకి బిందుమాధవిచేత వ్రాయించిన వుత్తరంలో నా స్వప్నం ఈ రోజు యదార్థం అయింది. విదేశాలు వెళ్ళిన మేధావులు తమ అభివృద్ధితో సంతోషపడి ఊరుకోవడంలేదు. తమదేశాన్ని గురించి ఆలోచిస్తున్నారు. తమ మూలాలని అభివృద్ధి పరిచే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. దానికోసం వారి కష్టార్జితం నిస్వార్థంగా ఖర్చు చేస్తున్నారు. వెనుకబడిన గ్రామాలు దత్తత తీసుకుంటున్నారు. పేద ప్రజలకి కావలసిన తిండి, బట్ట, సౌఖ్యం మొదలైనవి తమవంతు సాయంగా అందించడానికి తపన పడుతున్నారు. ప్రపంచ పటంలో మనదేశాన్ని అత్యుత్తమ అబివృద్ధిచెందిన దేశంగానే కాదు విశిష్టమైన వ్యక్తిత్వంగల దేశంగా కూడా నిలబెట్టడానికి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.

నాకు నా యీ వయసులో వీరిని చూస్తుంటే వేలమంది రామకృష్ణలు తిరిగి వస్తున్నట్టు కనిపిస్తున్నారు.

ఒక రచయిత్రిగా, ఒక తల్లిగా, ఒక సోదరిగా, ఒక దేశపౌరురాలిగా నాహృదయం సంతోషంతో పులకిస్తోంది. అందుకే అంటున్నాను , నా నవల్లో " ఈ దేశం మాకేమిచ్చింది" నాకు నిజంగా కీర్తికిరీటమే

(ఫిబ్రవరి 26, 2007)

ఇలా అన్నారు

రచన అనే తాళంచెవి ఉంటే తప్ప తుప్పుపట్టి బిగిసిపోయిన జీవన సౌధపు ఇనపతలుపులు విడివడనూ విడివడవు. ఏ కొండ గుహలోనో ఒక చిన్నారి సెలయేరు నిదలేచి రాతి బంధనాలను వదిలించుకుని వెలుగుదాటి, వెన్నెల దాటి, అడవిదాటి కడలిచేరే సమయంలో ఏవో మానవత్వపు అనుభూతులకు అది అద్దమే కాకపోతే రవీంద్రుడు "నిర్ఝర స్వప్నభంగం" రచించి ఉండేవాడు కాడు.

మామూలు సుఖదుఃఖాలలో నలిగిపోతున్న రచయిత తన హృదయాన్ని సెలయేరుకింద భావించుకుని, దైన్య దరిద్రాలతో నిండిన లోకాన్ని సముద్రంగా చిత్రించుకోకపోతే లోకం సుఖదుఃఖాలలో చేరిపోకనే పోతే, రవీంద్రుడు విశ్వకవి పీఠాన్ని ఏనాడూ అధిరోహించి ఉండేవాడు కాడు.

ఈ క్రియేటివ్ యూనిటీవల్లనే కవి తత్వవేత్త అయి సర్వసృష్టిలోనూ ఆశనూ, ఆత్మాభిమానాన్నీ దర్శించగలుగుతాడు. అంతేకాదు, అలా జరిగిన రోజున నవ్యతనూ, ప్రగతినీ అసహ్యించుకోవడమూ ఉండదు. అర్థంలేని సంప్రదాయపు నినాదాలతో ప్రాణం తీయడమూ ఉండదు.

ఊహాగానం లో లత